

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

Ilmoitusnumero

Sisältö

Sivu

I Tiedonantoja

Tuomioistuin

TUOMIOISTUIN

2001/C 61/01	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 28 päivänä marraskuuta 2000 asiassa C-88/99 (Tribunal de grande instance de Béthunen esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Roquette Frères SA vastaan Direction des services fiscaux du Pas-de-Calais (Perusteettoman edun palautus – Kansalliset menettelysäännöt – Yhtiöiden sulautuessa kannettava pääoman hankintavero)	1
2001/C 61/02	Asia C-437/00: Landesarbeitsgericht Münchenin 11.2.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Giulia Pugliese vastaan Finmeccanica s.p.a., Alenia Aerospazio -niminen liiketoiminnan osa	1
2001/C 61/03	Asia C-438/00: Oberlandesgericht Hammin 15.11.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Deutscher Handballbund e.V. vastaan Maros Kolpak	2
2001/C 61/04	Asia C-451/00: Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, Sezione seconda ter, 28.6. ja 6.7.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Azienda Agricola Giuseppe Cantarello vastaan Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo AIMA ja Ministero per le politiche agricole	2
2001/C 61/05	Asia C-453/00: College van Beroep voor het bedrijfslevenin 1.11.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Kühne & Heitz N. V. vastaan het Productschap voor Pluimvee en Eieren	2
2001/C 61/06	Asia C-454/00: Corte d'Appello di Milanon 25.10.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa VIS Farmaceutici – Istituto scientifico delle Venezie, kotipaikka Padova (Italia), vastaan Duphar International Research BV, kotipaikka Wesp (Hollanti), väliintulijana Consorzio produttori Principi Attivi Generici (CPA), kotipaikka Wesp	3
2001/C 61/07	Asia C-463/00: Euroopan yhteisöjen komission 21.12.2000 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	3

2001/C 61/08	Asia C-466/00: Immigration Appellate Authorityn (Yhdistynyt kuningaskunta) 19.12.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Arben Kaba vastaan Secretary of State for the Home Department	4
2001/C 61/09	Asia C-467/00 P: Euroopan keskuspankin (EKP), kotipaikka Frankfurt am Main, Saksa, henkilöstökomitean, EKP:n työntekijän Johannes Priesemannin, kotipaikka Frankfurt am Main, Saksa, EKP:n työntekijän Marc van de Velden, kotipaikka Usingen-Kransberg, Saksa, ja EKP:n työntekijän Maria Concetta Cerafoglin, kotipaikka Frankfurt am Main, Saksa, 27.12.2000 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston asiassa T-27/00, Euroopan keskuspankin henkilöstökomitea, Johannes Priesemann, Marc van de Velde ja Maria Concetta Cerafogli vastaan Euroopan keskuspankki, 24.10.2000 antamasta määräyksestä	5
2001/C 61/10	Asia C-472/00 P: Euroopan yhteisöjen komission 29.12.2000 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kolmannen jaoston asiassa T-178/98, Fresh Marine Company A/S vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 24.10.2000 antamasta tuomiosta	5
2001/C 61/11	Asia C-473/00: Tribunal d'instance de Viennen 15.12.2000 tekemällään ja 26.1.2001 oikaisemallaan päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa SA COFIDIS vastaan Jean Louis Fredout	6
2001/C 61/12	Asia C-1/01 P: Asia Motor France SA:n, Jean Michel Cesbronin ja Monin Automobiles SA:n 3.1.2001 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-154/98, Asia Motor France SA, Jean Michel Cesbron ja Monin Automobiles vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 26.10.2000 antamasta tuomiosta	6
2001/C 61/13	Asia C-4/01: Employment Tribunalin, West Croydonin (Yhdistynyt kuningaskunta) 5.1.2001 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa S. G. Martin, R. K. A. Daby ja B. J. Willis vastaan South Bank University	7
2001/C 61/14	Asia C-5/01: Belgian kuningaskunnan 8.1.2001 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	8
2001/C 61/15	Asia C-6/01: 15ª Vara Cível da Comarca de Lisboan, 2ª Secção, 25.5.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa ANOMAR – Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas ym. vastaan Portugalin tasavalta	9
2001/C 61/16	Asia C-8/01: Østre Landsretin 20.12.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Assurandør-Societetet, joka edustaa Taksatorringeniä, vastaan Skatteministeriet	10
2001/C 61/17	Asiat C-9/01–C-12/01: Hof van Beroep te Gentin 3.1.2001 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asioissa S. Monnier vastaan Govan Sports N. V., E. Van Ankeren vastaan Govan Sports N. V., Govan Sports N. V. vastaan P. Jacobs ja Govan Sports N. V. vastaan D. D'Hondt	10
2001/C 61/18	Asia C-20/01: Euroopan yhteisöjen komission 16.1.2001 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne	11
2001/C 61/19	Asia C-26/01: Euroopan yhteisöjen komission 23.1.2001 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne	11
2001/C 61/20	Asia C-27/01: Euroopan yhteisöjen komission 23.1.2001 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne	11
2001/C 61/21	Asia C-28/01: Euroopan yhteisöjen komission 23.1.2001 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne	12

2001/C 61/22	Asia C-29/01: Euroopan yhteisöjen komission 24.1.2000 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	12
2001/C 61/23	Asian C-505/99 poistaminen rekisteristä	13
2001/C 61/24	Asian C-67/00 poistaminen rekisteristä	13
2001/C 61/25	Asian C-68/00 poistaminen rekisteristä	13
2001/C 61/26	Asian C-70/00 poistaminen rekisteristä	13
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN		
2001/C 61/27	Asia T-349/00: Giorgio Lebedefin 16.11.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	14
2001/C 61/28	Asia T-352/00: Andrew M. Rosemarinen 20.11.2000 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa vastaan nostama kanne	14
2001/C 61/29	Asia T-357/00: Justina Martínez Alarcón Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne	15
2001/C 61/30	Asia T-361/00: Antonio Cherentin Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne	15
2001/C 61/31	Asia T-363/00: Luigia Dricotin Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne	16
2001/C 61/32	Asia T-364/00: Sophie Van Weyenberghin Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne	16
2001/C 61/33	Asia T-366/00: Scott S.A.:n 30.11.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	16
2001/C 61/34	Asia T-368/00: General Motors Nederland B. V.:n ja Opel Nederland B.V.:n 30.11.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	17
2001/C 61/35	Asia T-369/00: Département du Loiret'n 4.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	18
2001/C 61/36	Asia T-373/00: Carmine Salvatore Trallin 12.12.2000 Euroopan keskuspankkia vastaan nostama kanne	19
2001/C 61/37	Asia T-374/00: Verband der freien Rorwerke e.V.:n, Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH:n ja Rudolf Flender GmbH & KG:n 11.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	19
2001/C 61/38	Asia T-376/00: Carmelo Morellon 19.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	20
2001/C 61/39	Asia T-382/00: Monsanto Companyn 22.12.2000 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne	20
2001/C 61/40	Asia T-383/00: Beamglow Ltd -nimisen yhtiön 22.12.2000 Euroopan yhteisöjen neuvostoa, Euroopan parlamenttia ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	21
2001/C 61/41	Asia T-385/00: Jean-Paul Seiller'n 27.12.2000 Euroopan investointipankkia vastaan nostama kanne	22
2001/C 61/42	Asia T-386/00: Margarida Gonçalvesin 28.12.2000 Euroopan parlamenttia vastaan nostama kanne	22
2001/C 61/43	Asia T-387/00: Comitato organizzatore del convegno internazionalen "Effetti degli inquinamenti atmosferici sul clima e sulla vegetazione" 28.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	23

I

(Tiedonantoja)

TUOMIOISTUIN

TUOMIOISTUIN

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(ensimmäinen jaosto)

28 päivänä marraskuuta 2000

asiassa C-88/99 (Tribunal de grande instance de Béthunen esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Roquette Frères SA vastaan Direction des services fiscaux du Pas-de-Calais⁽¹⁾)

(Perusteettoman edun palautus – Kansalliset menettelysäännöt – Yhtiöiden sulautuessa kannettava pääoman hankintaverot)

(2001/C 61/01)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

(Väliaikainen käännös: lopullinen käännös julkaistaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-88/99, jonka Tribunal de grande instance de Béthune (Ranska) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa Roquette Frères SA vastaan Direction des services fiscaux du Pas-de-Calais ennakkoratkaisun siitä, onko yhteisön oikeus esteenä sellaiselle kansalliselle verosäännökselle, jonka mukaan perusteettoman edun palautusvaatimus, joka perustuu siihen, että oikeussäännön on tuomioistuimen päätöksellä todettu olevan sitä ylemmätasoisien oikeussäännön vastainen, voi kohdistua ainoastaan aikaan, joka seuraa tuomioistuimen kyseisen päätöksen tekemisvuotta edeltäneen neljännen vuoden tammikuun 1 päivää, yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathet (esittelevä tuomari) sekä tuomarit P. Jann ja L. Sevón, julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer, kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl, on antanut 28.11.2000 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

Yhteisön oikeus ei ole esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan verotusta koskeva perusteettoman edun palautusvaatimus, joka perustuu siihen, että kansallisen oikeussäännön on kansallisen tai yhteisöjen tuomioistuimen päätöksellä todettu olevan sitä ylemmätasoisien kansallisen tai yhteisön oikeussäännön vastainen, voi kohdistua ainoastaan aikaan, joka seuraa tuomioistuimen kyseisen päätöksen tekemisvuotta edeltäneen neljännen vuoden tammikuun 1 päivää.

⁽¹⁾ EYVL C 136, 15.5.1999.

Landesarbeitsgericht Münchenin 11.2.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Giulia Pugliese vastaan Finmeccanica s.p.a, Alenia Aerospazio -niminen liiketoiminnan osa

(Asia C-437/00)

(2001/C 61/02)

Landesarbeitsgericht München on pyytänyt 11.2.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.11.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua tuomioistuimen toimivaltaa sekä tuomioiden täytäntöönpanoa yksityisoikeuden alalla koskevan 27 päivänä syyskuuta 1968 allekirjoitetun yleissopimuksen (EYVL 1972, L 299, s. 32) tulkinnasta asiassa Giulia Pugliese vastaan Finmeccanica s.p.a, Alenia Aerospazio -niminen liiketoiminnan osa, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko Italian kansalaisen ja Italian oikeuden mukaan perustetun yrityksen, jonka kotipaikka on Italiassa, välillä tehdyn sellaisen työsopimuksen johdosta syntynyt oikeusriita, jossa työskentelypaikkakunnaksi on määrätty Torino, tuomioistuimen toimivaltaa sekä tuomioiden täytäntöönpanoa yksityisoikeuden alalla koskevan 27 päivänä syyskuuta 1968 allekirjoitetun yleissopimuksen 5 artiklan 1 kohdan toiseen puolipisteeseen päättyvän osan mukaan paikkakunta, jossa työntekijä tavallisesti suorittaa työnsä, München, jos työsuhde saatetaan työntekijän pyynnöstä lepäämään ja työntekijä työskentelee tänä aikana italialaisen työnantajan suostumuksella mutta itsenäisen työsopimuksen perusteella Saksan oikeuden mukaan perustetussa yrityksessä, jonka kotipaikka on Münchenissä, siten, että italialainen työnantaja on sitoutunut ottamaan vastattavakseen velvollisuudesta saattaa tämän työskentelyn aikana työntekijän käyttöön asunto Münchenissä tai ottamaan vastattavakseen sentyyppisestä asunnosta aiheutuvista kustannuksista sekä vastaamaan kaksi kertaa vuodessa Münchenistä käsin työntekijän kotimaahan tehtävien kotimatkojen kustannuksista?
2. Jos ensimmäiseen kysymykseen annetaan kieltävä vastaus, voiko työntekijä vedota laillisena tuomioistuimena italialaisen työnantajansa kanssa käymässään oikeusriidassa, joka koskee työsopimuksen perusteella tapahtuvaa vuokratkustannusten ja kaksi kertaa vuodessa suoritettavasta kotimatkasta aiheutuvien kustannusten maksamista, edellä mainitun yleissopimuksen 5 artiklan 1 kohdan ensimmäiseen puolipisteeseen päättyvän osan perusteella veloitteen täyttämisaikakuntaan?

Oberlandesgericht Hammin 15.11.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Deutscher Handballbund e.V. vastaan Maros Kolpak

(Asia C-438/00)

(2001/C 61/03)

Oberlandesgericht Hamm on pyytänyt 15.11.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 28.11.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Deutscher Handballbund e.V. vastaan Maros Kolpak seuraavaan kysymykseen:

Onko Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Slovakian tasavallan välisestä assosioinnista tehdyn Eurooppasopimuksen (pätösasiakirja) 38 artiklan 1 kohta esteenä sille, että urheiluliitto soveltaa ammattuurheilijaan, joka on Slovakian kansalainen, tämän urheiluliiton antamaa sääntöä, jonka mukaan urheiluseurat saavat käyttää sarja- ja cupotteluissa vain tiettyä määrää sellaisia pelaajia, jotka ovat kotoisin Euroopan yhteisöihin kuulumattomista kolmansista maista?

Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, Sezione seconda ter, 28.6. ja 6.7.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Azienda Agricola Giuseppe Cantarello vastaan Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo AIMA ja Ministero per le politiche agricole

(Asia C-451/00)

(2001/C 61/04)

Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, Sezione seconda ter, on pyytänyt 28.6. ja 6.7.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 8.12.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Azienda Agricola Giuseppe Cantarello vastaan Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo AIMA ja Ministero per le politiche agricole seuraaviin kysymyksiin:

1. Voidaanko 28 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3950/92⁽¹⁾ 1 ja 4 artiklan ja 9 päivänä maaliskuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 536/93⁽²⁾ 3 ja 4 artiklan säännöksiä tulkita siten, että kiintiöiden jakamisen ja korvausten sekä lisämaksujen suorittamisen määräajoista voidaan poiketa silloin kun näihin liittyviä säännöksiä tai määräyksiä koskeva asia on vireillä yhteisöjen tuomioistuimessa ja kun jäsenvaltion on tämän menettelyn johdosta mukautettava kansallista sääntelyään?

Jos tähän kysymykseen vastataan kieltävästi:

2. Ovatko mainitut yhteisön säännökset päteviä perustamisopimuksen 39 artiklan (josta on tullut EY 33 artikla) kannalta, siltä osin kuin näissä säännöksissä ei säädetä mahdollisuudesta poiketa viitemäärien jakamista, korvauksia ja lisämaksuja koskevista määräajoista esillä olevan asian kaltaisessa tilanteessa, jossa asia on yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltävänä?

⁽¹⁾ EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ Maito- ja maitotuotealan lisämaksun soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 9 päivänä maaliskuuta 1993 annettu komission asetus (ETY) 536/93 (EYVL L 273, 16.11.1995, s. 54).

College van Beroep voor het bedrijfslevenin 1.11.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Kühne & Heitz N. V. vastaan het Productschap voor Pluimvee en Eieren

(Asia C-453/00)

(2001/C 61/05)

College van Beroep voor het bedrijfsleven on pyytänyt 1.11.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 11.12.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Kühne & Heitz N. V. vastaan het Productschap voor Pluimvee en Eieren seuraavaan kysymykseen:

Edellyttääkö yhteisön oikeus ja erityisesti EY 10 artiklaan sisältyvä yhteisöuskollisuuden periaate, että hallintoelimen on tämän tapauksen olosuhteissa, sellaisina kuin ne on tämän välipäätöksen perusteluissa kuvailtu⁽¹⁾, tarkasteltava uudelleen päätöstä, joka on tullut lopulliseksi, varmistaakseen yhteisön oikeuden, sellaisena kuin sitä on myöhemmin annetun ennakkoratkaisun mukaan tulkittava, täysimääräisen vaikutuksen?

(1) Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa valittaja on käyttänyt kaikkien käytettävissä olevien oikeussuojakeinot – olkoonkin, että College ei tuolloin esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle (nykyisen) EY 234 artiklan perusteella tulkintakysymystä – ja College on tietyn seikan osalta tulkinnut eurooppaoikeutta tavalla, joka sittemmin osoittautuu poikenneen yhteisöjen tuomioistuimen myöhemmin antamassa tuomiossa tekemästä tulkinnasta.

Corte d'Appello di Milanon 25.10.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa VIS Farmaceutici – Istituto scientifico delle Venezie, kotipaikka Padova (Italia), vastaan Duphar International Research BV, kotipaikka Wesp (Hollanti), väliintulijana Consorzio produttori Principi Attivi Generici (CPA), kotipaikka Wesp

(Asia C-454/00)

(2001/C 61/06)

Corte d'Appello di Milano on pyytänyt 25.10.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 13.12.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta asiassa VIS Farmaceutici – Istituto scientifico delle Venezie, kotipaikka Padova (Italia), vastaan Duphar International Research BV, kotipaikka Wesp (Hollanti), väliintulijana Consorzio produttori Principi Attivi Generici (CPA), kotipaikka Wesp, ennakkoratkaisua seuraavaan kysymykseen:

Onko asetuksen (ETY) N:o 1768/92⁽¹⁾ 4 artiklaa tulkittava siten, että lisäsuojatodistuksella annettu suoja kattaa myös markkinoillesaattamista koskevan luvan saaneen lääkkeen valmistuksessa käytettävän raaka-aineen valmistamisen?

(1) Lääkkeiden lisäsuojatodistuksen aikaansaamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1768/92 (EYVL L 182, 2.7.1992, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 21.12.2000 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-463/00)

(2001/C 61/07)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 21.12.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat María Patakia ja Manuel Desantes ja prosessiosoite Luxemburgissa on c/o Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että lain nro 5/1995⁽¹⁾ 2 § ja 3 §:n 1 ja 2 momentti yhdessä 1 §:n kanssa ja lain 4 §:n soveltamiseksi annetut asetukset (15.1.1996 Repsolista annettu Real Decreto nro 3/1996, 10.1.1997 Telefónica Españasta annettu Real Decreto nro 8/1997, 16.1.1998 Argentiariasta annettu Real Decreto nro 40/1998, 2.4.1998 Tabacalerasta annettu Real Decreto nro 562/1998 ja 14.5.1998 Endesasta annettu Real Decreto nro 929/1998) ovat yhteensopimattomia EY 43 artiklan (entinen 52 artikla) ja EY 56 artiklan (entinen 73 b artikla) kanssa siltä osin kuin niissä vahvistetaan etukäteen annettavaa hallinnollista lupaa koskeva järjestelmä,
 - joka ei ole perusteltu yleistä etua koskevilla pakottavilla syillä
 - jossa ei vahvisteta objektiivisia, ajallisesti muuttumattomia ja julkistettuja kriteerejä ja
 - jossa ei noudateta suhteellisuusperiaatetta.
2. velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Edellä mainittujen lain nro 5/1995 säännösten ja sen soveltamiseksi annettujen asetusten perusteella Espanjan viranomaiset voivat edellyttää, että tietyille yritysten päätöksille (purkautuminen, jakautuminen, sulautuminen, yrityksen toimialan muuttaminen, varojen myynti ja osakkeista yli 10 prosentin myynti) (3 §) haetaan etukäteen hallinnollinen lupa. Luvan hakemista edellytetään yhtiöiltä, joiden osapääomasta valtio omistaa yli 25 prosenttia ja joita valtio valvoo tosiasiallisesti (1 §), aina kun kyseiset päätökset merkitsevät joko valtion omistussuuden laskua vähintään 10 prosentilla osakepääomasta siten, että se jää alle 50 prosenttiin, tai valtion omistussuuden laskua 15 prosentilla osakepääomasta millä tavalla hyvänsä (2 §). Espanjan hallitus ei ole kiistänyt näitä seikkoja missään vaiheessa.

Komissio katsoo, että

- mahdollisuus edellyttää tiettyjen toimenpiteiden osalta hallinnollisen luvan myöntämistä etukäteen mainituissa säännöksissä kuvatuissa tapauksissa rajoittaa EY 56 artiklassa (entinen 73 b artikla) ja EY 43 artiklassa (entinen 52 artikla) tarkoitettuja pääomien vapaata liikkuvuutta ja sijoittautumisvapautta
- laissa nro 5/1995 säädetty hallinnollista lupaa koskeva järjestelmä ei ole mitenkään perusteltu yleistä etua koskevilla pakottavilla syillä ja on sitä paitsi selvästi mielivaltaisen. Tämä mielivaltaisuus on ratkaiseva tekijä arvioitaessa, ettei suhteellisuusvaatimusta ole noudatettu, ja pääteltäessä, että järjestelmä mahdollistaa välillisen syrjinnän.

(¹) Tiettyjen yritysten julkisten osuuksien luovutukseen sovellettavista säännöksistä 23.3.1995 annettu laki, BOE nro 72, 25.3.1995.

Immigration Appellate Authorityn (Yhdistynyt kuningaskunta) 19.12.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Arben Kaba vastaan Secretary of State for the Home Department

(Asia C-466/00)

(2001/C 61/08)

Immigration Appellate Authority (Yhdistynyt kuningaskunta) on pyytänyt 19.12.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.12.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Arben Kaba vastaan Secretary of State for the Home Department seuraaviin kysymyksiin:

Kysymys 1

1. Millä keinoilla ennakkoratkaisupyyntöön esittänyt tuomioistuin tai oikeudenkäynnin asianosaiset (ennakkoratkaisupyyntöön esittäneessä tuomioistuimessa ja yhteisöjen tuomioistuimessa) voivat varmistaa, että oikeudenkäyntimenettely täyttää kokonaisuudessaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa asetetut velvoitteet, ja siten varmistaa, ettei joko kansallisen ihmisoikeuslainsäädännön perusteella tai ihmisoikeustuomioistuimessa katsota ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa rikotun?
2. Täyttääkö tässä tapauksessa noudatettu menettely ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa asetetut vaatimukset, ja mikäli näin ei ole, onko tällä vaikutusta ensimmäisen tuomion (¹) pätevyteen?

Kysymys 2

1. Immigration Adjudicator katsoo, että valittajaa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa oleskelevan ja sinne asettuneen henkilön puolisoa kohdeltiin (tai kohdeltaisiin) eri tavalla, koska
 - a) valittajan, joka oli tullut Yhdistyneeseen kuningaskuntaan oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen käyttäneen EU:n kansalaisen puolisona, edellytettiin oleskelleen Yhdistyneessä kuningaskunnassa neljän vuoden ajan ennen kuin hän saattoi hakea pysyvää oleskelulupaa, kun taas
 - b) Yhdistyneessä kuningaskunnassa oleskelevan ja sinne asettuneen henkilön (joko Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen tai henkilö, jolle on myönnetty pysyvä oleskelulupa) puoliso voi saada pysyvän oleskeluluvan vuoden kuluttua.
2. Koska ennakkoratkaisupyyntöön esittäneelle tuomioistuimelle ei ole esitetty näyttöä (tai perusteluja) valittajan ja tällaisen maassa oleskelevan ja sinne asettuneen henkilön puolison erilaista kohtelua koskevista oikeuttamisperusteista, ei 25.9.1998 esitettyyn ennakkoratkaisupyyntöön johtaneessa istunnossa, ei vastapuolen Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelle esittämissä kirjallisissa tai suullisissa huomautuksissa eikä tämän ennakkoratkaisupyyntöön esittämiseenjohtaneessa istunnossa, vaikka Adjudicator on pyytänyt perustettuja lausuntoja, Immigration Adjudicator esittää seuraavat kysymykset:

1. Riippumatta edellä esitettyyn ensimmäiseen kysymykseen annettavasta vastauksesta, onko yhteisöjen tuomioistuimen tässä asiassa (C-356/98) 11.4.2000 antamaa tuomiota tulkittava siten, että sen mukaan näissä olosuhteissa on kysymys EY 39 artiklan ja/tai asetuksen N:o 1612/68 (²) 7 artiklan 2 kohdan vastaisesta syrjinnästä?
2. Onko tosiseikkojen uudelleenarvioinnin jälkeen asiassa kysymys EY 39 artiklan ja/tai asetuksen N:o 1612/68 7 artiklan 2 kohdan vastaisesta syrjinnästä?

(¹) Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 11 päivänä huhtikuuta 2000 asiassa C-356/98, Arben Kaba vastaan Secretary of State for the Home Department (Kok. 2000, s. I-2623).

(²) Työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta yhteisön alueella 15 päivänä lokakuuta 1968 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1612/68 (EYVL L 257, 19.10.1968, s. 2).

Euroopan keskuspankin (EKP), kotipaikka Frankfurt am Main, Saksa, henkilöstökomitean, EKP:n työntekijän Johannes Priesemannin, kotipaikka Frankfurt am Main, Saksa, EKP:n työntekijän Marc van de Velden, kotipaikka Usingen-Kransberg, Saksa, ja EKP:n työntekijän Maria Concetta Cerafoglín, kotipaikka Frankfurt am Main, Saksa, 27.12.2000 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston asiassa T-27/00⁽¹⁾, Euroopan keskuspankin henkilöstökomitea, Johannes Priesemann, Marc van de Velde ja Maria Concetta Cerafogli vastaan Euroopan keskuspankki, 24.10.2000 antamasta määräyksestä

(Asia C-467/00 P)

(2001/C 61/09)

Euroopan keskuspankin henkilöstökomitea, Johannes Priesemann, Marc van de Velde ja Maria Concetta Cerafogli ovat valittaneet 27.12.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston asiassa T-27/00, Euroopan keskuspankin henkilöstökomitea, Johannes Priesemann, Marc van de Velde ja Maria Concetta Cerafogli vastaan Euroopan keskuspankki, 24.10.2000 antamasta määräyksestä. Valittajien edustajat ovat asianajajat N. Pflüger, R. Steiner ja S. Mittländer, Frankfurt am Main, ja prosessiosoite Luxemburgissa c/o A. Schiltz, Association Luxembourgeoise des Employés de Banque et d'Assurance, 29 Avenue Monterey.

Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksen ja toteaa, että valittajien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät vaatimukset ovat perusteltuja,

ja toissijaisesti, että yhteisöjen tuomioistuin

kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksen siltä osin kuin siinä todetaan, että kanne on jätettävä tutkimatta, ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi,

2. velvoittaa vastaajan korvaamaan valittajan oikeudenkäyntikulut, jotka ovat aiheutuneet valitusasian käsittelystä ja oikeudenkäynnistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä ja sitä, onko kanne nostettu määräajassa, on arvioitava EY 236 artiklan ja henkilöstösääntöjen 36 artiklan 2 kohdan perusteella. Henkilöstösääntöjen 36 artiklan 2 kohdassa taas viitataan palvelukseenottamisen edellytyksiin. Näin ollen tuomion on perustuttava EKP:n palvelukseenottamisen edellytysten 42 artiklan soveltamiseen ja tulkitsemiseen. Valittajien mielestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut tältä osin huomioon kolmea oikeudellista seikkaa: ensinnäkin EKP:n palvelukseenottamisen edellytysten 42 artiklassa määrätään mahdollisuudessa valittaa yhteisöjen tuomioistuimeen, kun

kyse on työntekijöiden kollektiivisia oikeuksia koskevista riidoista. Toiseksi EKP:n palvelukseenottamisen edellytyksissä ei määrätä määräaikaa, jonka kuluessa kollektiivisia oikeuksia koskeva kanne olisi nostettava. Kolmanneksi EKP:n palvelukseenottamisen edellytyksissä ei edellytetä sitä, että sisäiset valituskeinot olisi käytettävä loppuun ennen kanteen nostamista. Lopuksi tällainen oikeudellinen tilanne on valittajien mielestä tavallinen EKP:n palvelukseenottamisen edellytyksissä tarkoitetun kaltaisissa yksityisoikeudellisissa sopimussuhteissa. Kanteen nostamiselle ei ole tarpeen asettaa määräaikoja tai sisäisten menettelyjen kaltaisia lisärajoituksia.

⁽¹⁾ EYVL C 135, 13.5.2000, s. 13.

Euroopan yhteisöjen komission 29.12.2000 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kolmannen jaoston asiassa T-178/98⁽¹⁾, Fresh Marine Company A/S vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 24.10.2000 antamasta tuomiosta

(Asia C-472/00 P)

(2001/C 61/10)

Euroopan yhteisöjen komissio on valittanut 29.12.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kolmannen jaoston asiassa T-472/00, Fresh Marine A/S v. Euroopan yhteisöjen komissio, 24.10.2000 antamasta tuomiosta. Valittajan asiamies on oikeudellinen neuvonantaja Viktor Kreuzschitz ja komission oikeudellisessa yksikössä toimiva kansallinen asiantuntija Sinéad Meany, avustajanaan barrister Nicholas Khan, Englanti ja Wales, ja prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion, katsoo, että kanne on jätettävä tutkimatta ja määrää vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut tai
2. toissijaisesti kumoaa tuomion ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää, että valituksen kohteena olevassa tuomiossa on useita oikeudellisia virheitä, mistä syystä se tuomio olisi kumottava ja sitä koskeva kanne jätettävä tutkimatta. Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki seuraavat oikeudelliset virheet:

- Se katsoi, että vahinko johtui siitä, että komissio oli tosiasiaa tehnyt sen tekemäksi väitetyt virheet tarkastellessaan lokakuussa 1997 tehtyä selvitystä.

- Se totesi, että oikeuskäytäntö, jossa polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä pidetään talouspoliittisia valintoja sisältävinä lainsäädäntötoimintana, koskee selvästi erilaisia tapauksia kuin sen tarkastelema tapaus, mistä syystä se päätteli, että pelkkä yhteisön oikeuden vähäinen rikkominen riittäisi siihen, että EY 288 artiklan mukainen vahingonkorvausvastuu syntyy.
- Se katsoi, että lokakuussa 1997 tehdyssä selvityksestä sai ensi näkemältä sellaisen kuvan, että vastapuoli oli noudattanut vaatimuksia, ja katsoi siitä syystä, että
 - a. komission reaktio selvityksen täydentämisen yhteydessä oli suhteeton,
 - b. komissio oli tehnyt virheen, johon se ei olisi syyllistynyt, jos se olisi toiminut tavanomaisella huolellisuudella ja tunnollisuudella.
- Se katsoi, että vastapuoli oli myös toiminut riittävän tunnollisesti pyrkiessään pienentämään vahinkoa, jonka se väitti kärsineensä.
- Se katsoi, että komissio oli perusteettomasti viivytellyt tarvittavien toimenpiteiden suorittamisessa tasapainotukseen vastapuolen yrityksen tilan, ja totesi, että komissiolla oli kannettava täysi vahingonkorvausvastuu vastapuolelle aiheutuneesta tulonmenetyksestä tammikuusta 1998 alkaen.

⁽¹⁾ EYVL C 160, 5.6.1999, s. 21.

Tribunal d'instance de Viennen 15.12.2000 tekemällään ja 26.1.2001 oikaisemallaan päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa SA COFIDIS vastaan Jean Louis Fredout

(Asia C-473/00)

(2001/C 61/11)

Tribunal d'instance de Vienne on pyytänyt 15.12.2000 tekemällään ja 26.12.2001 oikaisemallaan päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.12.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa SA COFIDIS vastaan Jean Louis Fredout seuraavaan kysymykseen:

Velvoittaako kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5 päivänä huhtikuuta 1993 annetun yhteisön direktiivin 93/13/EY⁽¹⁾ – jossa edellytetään, että kansallisen tuomioistuimen on, soveltaessaan kansallisen lainsäädännön säännöksiä, jotka on annettu ennen tai jälkeen kyseisen direktiivin, tulkittava niitä mahdollisimman hyvin säännösten sanamuodon ja tarkoituksen perusteella – suojeleminen ja

vaatimus direktiivissä säädetyn kuluttajansuojaa koskevan järjestelmän sopusointuisesta tulkinnasta kansallista tuomioistuinta – jossa elinkeinonharjoittaja on nostonut velvoiteoikeudellisen kanteen sitä kuluttajaa vastaan, jonka kanssa elinkeinonharjoittaja on tehnyt sopimuksen – jättämään soveltamatta sen kaltaista sääntöä kuin kuluttajansuojalain L 311-37 §:ssä esitettyä sääntöä oikeudenkäyntiväitteestä siltä osin kuin säännössä kielletään tuomioistuinta kumoamasta kohtuutonta sopimusehtoa, joka aiheuttaa sopimuksen pätemättömyyden ja johon kuluttaja on vedonnut tai jonka tuomioistuin on viran puolesta ottanut käsiteltäväkseen, silloin kun sopimus on tehty kaksi vuotta ennen kanteen nostamista, ja siltä osin kuin säännössä sallitaan näin ollen elinkeinonharjoittajan vedota tuomioistuimessa mainittuihin sopimusehtoihin ja perustaa kanteensa näihin sopimusehtoihin?

⁽¹⁾ EYVL L 95, 21.4.1993, s. 29.

Asia Motor France SA:n, Jean Michel Cesbronin ja Monin Automobiles SA:n 3.1.2001 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-154/98, Asia Motor France SA, Jean Michel Cesbron ja Monin Automobiles vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 26.10.2000 antamasta tuomiosta

(Asia C-1/01 P)

(2001/C 61/12)

Asia Motor France SA, Jean Michel Cesbron ja Monin Automobiles SA ovat valittaneet 3.1.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-154/98, Asia Motor France SA, Jean Michel Cesbron ja Monin Automobiles SA v. Euroopan yhteisöjen komissio, 26.10.2000 antamasta tuomiosta. Valittajien edustaja on asianajaja Jean Claude Fourgoux, Bryssel ja Pariisi, ja prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Pierrot Shiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen 26.10.2000 antaman tuomion⁽¹⁾,
- kumoaa komission 14.7.1998 tekemän päätöksen,
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Perusoikeuksia on loukattu: ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi – hylättyään kanneperusteen, jonka mukaan perusoikeutta kohtuullisessa ajassa tapahtuvaan oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin oli loukattu – että se voi omasta aloitteestaan tutkia olennaisen menettelymääräyksen rikkomisen ja yhteisön oikeusjärjestyksessä annettujen menettelyllisten takeiden loukkaamisen, mutta päätti olla ryhtymättä tähän.

– Kysymyksessä ovat ilmeisen virheelliset tosiseikat, ilmeisen oikeudellinen virhe, vääristäminen, ristiriita, perustelujen riittämättömyys, minkä lisäksi EY:n perustamissopimuksen 176 artiklaa on rikottu: ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vain yksinkertaisesti pyyhkinyt yli kahden aiemman tuomionsa⁽²⁾ oikeuskäytännön ja hyväksynyt jopa teoreettisesti komission suullisessa käsittelyssä esittämän selityksen, jonka mukaan se, että Ranskan viranomaiset vetosivat 1.7.1987 päivämäärästä kirjeeseen ”vastineeseen”, joka merkitsi sitä, että Ranskan viranomaiset eivät hyväksyneet muita japanilaisia automerkkejä, oli vain ilmausta pyrkimyksestä ”rajoittaa käytön otetusta politiikasta aiheutuvia epäkohtia” – tämä ei perustu mihinkään lain tai asetuksen säännökseen, jossa sallittaisiin painostus, jota on mahdollista vastustaa ja johon liittyy uhkia: kysymys oli sovitusta menettelystä. On selkeä, jo aiemmissa tuomioissa analysoidun tekstin vääristämistä kun epämääräisesti päin vastoin todetaan, että komission ”selitys” voidaan kohtuudella hyväksyä”. Sillä ei sitten ole merkitystä, että syyllistyykseen tähän ilmeisen virheelliseen tosiseikkojen arviointiin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on vääristeltävä sellaisia sanoja, joiden merkitys ei ole niin helposti muutettavissa, kuten ”järjestely”, ”vastine”, ”sitoumus”, ”järjestelmän tai kaupallisen valinnan kyseenalaistaminen”.

⁽¹⁾ Asia T-154/98, EYVL C 358, 21.11.1998, s. 22.

⁽²⁾ Asia T-7/92, 29.6.1993, kok. 1993, s. II-669 ja asia T-387/94, 18.9.1996, kok. 1996, s. II-961.

Employment Tribunalin, West Croydonin (Yhdistynyt kuningaskunta) 5.1.2001 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa S. G. Martin, R. K. A. Daby ja B. J. Willis vastaan South Bank University

(Asia C-4/01)

(2001/C 61/13)

Employment Tribunalin, West Croydonin (Yhdistynyt kuningaskunta) on pyytänyt 5.1.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.12.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa S. G. Martin, R. K. A. Daby ja B. J. Willis vastaan South Bank University seuraaviin kysymyksiin:

1. Kuuluvatko irtisanomisesta tai työnantajan kanssa sovitusta varhaiseläkkeelle siirtymisestä johtuvat oikeudet direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa⁽¹⁾ olevan määritelmän ”oikeudet ja velvollisuudet” soveltamisalaan?
2. Onko työntekijän oikeus varhaiseläkkeeseen ja kertakaikkiseen korvaukseen irtisanomisen johdosta/yksikön edun vuoksi/organisaatiouudistuksen yhteydessä direktiivin 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu vanhuus- tai työkyvyttömyysetuus tai jälkeensä jääneiden etuus?
3. Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko luovuttajalla 3 artiklan 1 kohdassa ja/tai 2 kohdassa tarkoitettu työ sopimukseen, työsuhteeseen tai työehtosopimukseen perustuva velvollisuus, joka siirtyy yrityksen luovutuksen yhteydessä ja johtaa siihen, että luovutuksensaaja on velvollinen maksamaan työntekijälle irtisanomisen vuoksi myönnettävät etuudet?
4. Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi ja toiseen kysymykseen myöntävästi, voiko työntekijä kuitenkin suostua luopumaan oikeudestaan varhaiseläkkeeseen ja sen yhteydessä maksettavaan kertakaikkiseen korvaukseen ja/tai vuosittaiseen avustukseen ja kertakaikkiseen korvaukseen tilanteessa, jossa
 - i) työntekijä liittyy luovutuksensaajan eläkejärjestelmään ja suorittaa siihen maksuja ja/tai luovutuksensaajana oleva työnantaja suorittaa siihen maksuja työntekijän puolesta;
 - ii) työntekijä liittyy luovutuksensaajan eläkejärjestelmään suorittaen siihen maksuja ja myös luovutuksensaajana oleva työnantaja suorittaa siihen maksuja työntekijän puolesta ja työntekijä saa siirrettyä kertyneet etuutensa luovuttajan eläkejärjestelmästä luovutuksensaajan eläkejärjestelmään?
5. Mikäli näin on, mitkä ovat ne arviointiperusteet, joiden nojalla kansallisen tuomioistuimen on ratkaistava, onko työntekijä antanut tällaisessa tilanteessa suostumuksensa?
6. Onko direktiivin 3 artiklan 1 kohtaa ja/tai 3 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että ne estävät luovutuksensaajaa tarjoamasta siirtyneille työntekijöille mahdollisuuden jäädä varhaiseläkkeelle sellaisia eläke-etuuksia vastaan, jotka eivät ole yhtä edullisia kuin etuudet, joihin heillä on direktiivin perusteella oikeus?
7. Onko sillä vaikutusta edellä mainittuun kysymykseen annettavaan vastaukseen, että kun luovuttaja tarjoaa siirtyneille työntekijöille mahdollisuuden jäädä varhaiseläkkeelle sellaisin ehdoin, jotka eivät ole yhtä edullisia kuin ehdot, joihin heillä on direktiivin perusteella oikeus, hän toteaa, että varhaiseläkkeeseen liittyviä etuuksia ei ole enää tulevaisuudessa?

8. Kun osapuolet ovat sopineet työntekijän siirtyvän varhaiseläkkeelle työnantajan tarjoamilla ehdoilla, mitä arviointiperusteita kansallisen tuomioistuimen on sovellettava määrittellessään, johtuuko kyseinen sopimus yrityksen luovutuksesta yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 324/86 ⁽²⁾, *Foreningen af Arbejdsledere v. Daddy's Dance Hall* lausuman periaatteen mukaisesti?
9. Jos direktiivin 3 artikla estää luovutuksensaajaa tarjoamasta siirtyneille työntekijöille mahdollisuuden jäädä varhaiseläkkeelle sellaisia eläke-etuuksia vastaan, jotka eivät ole yhtä edullisia kuin etuudet, joihin heillä on direktiivin perusteella oikeus, mitä seurauksia tästä on niille työntekijöille, jotka hyväksyvät tarjouksen varhaiseläkkeelle siirtymisestä työnantajan tarjoamilla ehdoilla?

⁽¹⁾ Jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskeva 14 päivänä helmikuuta 1977 annettu neuvoston direktiivi 77/187/ETY (EYVL L 61, 5.3.1977, s. 216).

⁽²⁾ Kok. 1988, s. 739.

Belgian kuningaskunnan 8.1.2001 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia C-5/01)

(2001/C 61/14)

Belgian kuningaskunta on nostanut 8.1.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asiamies A. Snoecx, jota avustaa asianajajat J. M. De Backer, G. Vandersanden ja L. Levi, ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Belgian kuningaskunta vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa Belgian myöntämästä valtiontuesta terästeollisuudessa toimivalle Cockerill Sambre S.A. -nimiselle yritykselle 15.11.2000 tehdyn komission päätöksen (C 76/1999), ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa ja terästeollisuuden tukisäännöstössä tarkoitetun valtiontuen käsitteen virheellinen tulkinta sekä ilmeinen arviointivirhe: Cockerill Sambre ei ole saanut minkäänlaista etua liittovaltion ja Wallonen toteuttamista julkisista toimenpiteistä työajan lyhentämiseksi, koska yrityksellä ei ollut laillista velvollisuutta maksaa samaa palkkaa 34 tunnin työpäivältä kuin 37 tunnin työpäivältä, eikä yritys ole myöskään 17.4.1998 tehdyssä työehtosopimuksessa sitoutunut säilyttämään ennallaan niiden työntekijöiden palkkatasoa, joiden työaikaa on vähennetty.

Siirtymäkauden korvauksia, jotka Wallonen alue on ottanut vastattavakseen, ei siten voida pitää yrityksen toimintakustannuksina. Siirtymäkauden korvausten tarkoituksena ei ole kyseisten lyhyempää työaikaa noudattavien työntekijöiden työsuorituksen korvaaminen, vaan niiden taloudellisten kustannusten korvaaminen, jotka ne itse ovat ehdottaneet 150 työpaikan luomiseksi nuorille työntekijöille.

Cockerill Sambre ei saa minkäänlaista taloudellista etua liittovaltion myöntämistä sosiaaliturvamaksujen alennuksista. Yrityksen kokonaistyötuntimäärä ei ole muuttunut työajan lyhentämisen vuoksi, koska se on vastaavasti palkannut 150 nuorta työntekijää. Yritys saa saman työtuntimäärän samoilla kustannuksilla.

- Tuensaajan käsitteen virheellinen tulkinta, kun julkisia toimenpiteitä on pidettävä tukena Cockerill Sambren taulukkopalkkaisille työntekijöille eikä Cockerill Sambrelle; se, että tuki myönnetään työntekijöille tietyn yrityksen henkilöstöön kuuluvina, ei sinänsä ole esteenä sen luonteittomalle tuella henkilölle.
- Terästeollisuuden tukisäännöstössä määrättyjen menettelysääntöjen rikkominen: 6 artiklan 5 kohdassa määrätyn kolmen kuukauden määräajan ylittäminen aiheuttaa sen, ettei komissiolle ole toimivaltaa päättää, että tukitoimi on terästeollisuuden tukisäännösten vastainen.
- Perusteluvollisuuden laiminlyönti.
- (Toissijaisesti) EHTY 95 artiklan rikkominen: julkisten toimenpiteiden tarkoituksena ei ole työllisyyden säilyttäminen keinotekoisesti sellaisessa yrityksessä, joka ei ole kaupallisesti tai taloudellisesti elinkelpoinen, vaan niillä on sosiaalinen tavoite, jota Euroopan yhteisö muutoinkin puolustaa ja jolla pyritään täystyöllisyyden edistämiseen työn uudelleenjaolla. Näin ollen komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se ei hyväksynyt kyseisiä toimenpiteitä EHTY 95 artiklan mukaisesti.

15ª Vara Cível da Comarca de Lisboa, 2ª Secção, 25.5.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa ANOMAR – Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas ym. vastaan Portugalin tasavalta

(Asia C-6/01)

(2001/C 61/15)

15ª Vara Cível da Comarca de Lisboa, 2ª Secção, on pyytänyt 25.5.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 8.1.2001, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta asiassa ANOMAR – Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas ym. vastaan Portugalin tasavalta ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

- 1) Onko rahapelien katsottava olevan EY:n perustamissopimuksen 2 artiklassa tarkoitettua taloudellista toimintaa?
- 2) Onko rahapelien katsottava olevan "tavaroita" koskevaa toimintaa, ja kuuluvatko ne näin ollen EY:n perustamissopimuksen 30 artiklan soveltamisalaan?
- 3) Onko pelilaitteiden valmistaminen, maahantuonti ja myynti itsenäistä näitä laitteita koskevan toiminnan harjoittamiseen nähden ja sovelletaanko näihin toimintoihin näin ollen EY:n perustamissopimuksen 30 ja 34 artiklassa määrättyä tavaroiden vapaata liikkuvuutta koskevaa periaatetta?
- 4) Kuuluuko rahapelitoiminnan harjoittaminen EY:n perustamissopimuksen 37 artiklan soveltamisalaan, kun tämä määräys ei koske palvelujen tarjoamista koskevia yksinoikeuksia?
- 5) Onko rahapelitoiminnan harjoittamisen katsottava olevan "palvelujen tarjoamista" ja kuuluuko se tällä perusteella EY:n perustamissopimuksen 59 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen soveltamisalaan?
- 6) Rajoittaako (2.12.1989 annetun decreto-lein nro 422/89 3 §:n 1 momentin ja 4 §:n 1 momentin kaltainen) säännös, jonka nojalla rahapelitoiminnan (josta saatava tulos decreto-lein 1 §:n mukaan on satunnaista, koska se perustuu yksinomaan tai pääasiallisesti onneen) – johon kuuluvat (ks. em. decreto-lein nro 422/89 4 §:n 1 momentin f ja g kohta) rahapelit sellaisilla laitteilla, joista saadaan suoraan voittoja pelimerkkeinä tai kolikoina, sekä rahapelit sellaisilla laitteilla, joista ei saada suoraan voittoja pelimerkkeinä tai kolikoina mutta joihin liittyy uhkapelien tai rahapelien piirteitä tai joissa tulos ilmoitetaan tiettyinä määränä pisteitä, jotka riippuvat yksinomaan tai pääasiallisesti onnesta – harjoittaminen on sallittua ainoastaan sellaisissa kasinotiloissa, jotka sijaitsevat decreto-leilla perustetuilla pysyvillä tai tilapäisillä alueilla, EY:n perustamissopimuksen 59 artiklassa tarkoitettulla tavalla palvelujen tarjoamisen vapautta?
- 7) Jos edellä kysymyksessä 6 selostetun järjestelmän on katsottava rajoittavan palvelujen tarjoamisen vapautta EY:n perustamissopimuksen 59 artiklassa tarkoitettulla tavalla, onko se kuitenkin yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa siltä osin kuin sitä sovelletaan erotuksetta jäsenvaltion omiin kansalaisiin ja siellä toimiviin yrityksiin ja muiden jäsenvaltioiden kansalaisiin ja niissä toimiin yrityksiin, ja koska se perustuu yleistä etua koskeviin pakottaviin syihin (kuluttajien suojeleminen, rikollisuuden estäminen, julkisen moraalien suojeleminen, rahapeli-tarjonnan rajoittaminen, julkisen edun mukaisten toimintojen rahoittaminen)?
- 8) Sovelletaanko rahapelitoiminnan harjoittamiseen vapaata pääsyä taloudelliseen toimintaan ja vapautta harjoittaa taloudellista toimintaa koskevia periaatteita siten, että jos muiden jäsenvaltioiden lainsäädännössä säädetään vähemmän rajoittavia edellytyksiä rahapelitoiminnan harjoittamiseksi, tästä seuraa sellaisenaan, että edellä kysymyksessä 6 selostettu portugalilainen sääntely on pätemätön?
- 9) Ovatko Portugalin lainsäädännössä säädetyt, rahapelitoiminnan harjoittamista koskevat rajoitukset suhteellisuusperiaatteen mukaisia?
- 10) Onko Portugalin lainsäädännössä säädetty järjestelmä, jossa toimilupa myönnetään juridisen edellytyksen (valtion kanssa tarjouskilpailun perusteella tehty hallinnollinen yksinoikeussopimus: em. decreto-lein nro 422/89 9 §) ja alueellisen edellytyksen (rahapelitoiminnan rajoittaminen pelialueilla sijaitseville kasinoille; em. decreto-lein 3 §) perusteella, asianmukainen tai välttämätön tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi?
- 11) Asetetaanko Portugalin lainsäädännössä (em. decreto-lein nro 422/89 1 §, 4 §:n 1 momentin g kohta ja 169 § sekä 28.11.1995 annetun decreto-lein nro 316/95 16 §:n 1 momentin a kohta), kun siinä mainitaan rahapelit ja selostetaan "rahapelilaitteiden" ja "viihdepelilaitteiden" välistä juridista eroa, ja ilmaisu "yksinomaan" rinnalla käytetään ilmaisua "pääasiallisesti", kyseenalaiseksi mahdollisuus luonnehtia kyseistä käsitettä juridisten tulkintakriteerien avulla?
- 12) Edellyttävätkö Portugalin lainsäädännössä käytetyt, tarkemmin määrittämättömät juridiset käsitteet "rahapelit" (decreto-lein nro 422/89 1 § ja 169 §) ja "viihdepelilaitteet" (decreto-lein nro 316/95 16 §), luokiteltaessa erilaisia pelilaitteita, sellaista tulkintaa, jossa otetaan huomioon myös kansallisille viranomaisille kuuluva vapaa harkintavalta?
- 13) Vaikka katsottaisiinkin, ettei Portugalin lainsäädännössä säädetyt objektiivisia perusteita, joilla voitaisiin erottaa toisistaan rahapelilaitteet ja viihdepelilaitteet, rikkooko se, että peliasioista vastaavalla tarkastusviranomaisella on harkintavaltaa luokitella laitteet eri ryhmiin, jotain yhteisön oikeuden oikeussäntöä tai periaatetta?

Østre Landsretin 20.12.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Assurandør-Societetet, joka edustaa Taksatorringeniä, vastaan Skatteministeriet

(Asia C-8/01)

(2001/C 61/16)

Østre Landsret on pyytänyt 20.12.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 10.1.2001, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Assurandør-Societetet, joka edustaa Taksatorringeniä, vastaan Skatteministeriet seuraaviin kysymyksiin:

Kysymys 1

Onko jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määrätymisperuste – 17 päivänä toukokuuta 1977 annettua kuudetta neuvoston direktiiviä 77/388/ETY⁽¹⁾ ja erityisesti sen 13 artiklan B kohdan a alakohtaa tulkittava niin, että vahinkotarkastuspalveluja, jotka yritys suorittaa jäsenilleen, on pidettävä tässä artiklassa mainittuna vakuutus toimintana tai siinä mainittuina vakuutustoimintana liittyvinä vakuutuksenvälittäjän ja vakuutusasiamiehen palveluina?

Kysymys 2

Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan A kohdan 1 alakohdan f alakohtaa tulkittava niin, että arvonlisäverovapautus on myönnettävä sellaisille palveluille, jotka yritys – joka muilta osin täyttää tässä säännöksessä asetetut vapautuksen edellytykset – suorittaa omille jäsenilleen, jos ei voida osoittaa, että verovapautus on jo johtanut tai konkreettisesti uhkaa johtaa kilpailun vääristymiseen, vaan on ainoastaan mahdollista, että kilpailu vääristyy?

Kysymys 3

Onko kysymykseen 2 vastattaessa merkitystä sillä, miten vähäisenä kilpailun vääristymisen mahdollisuutta on pidettävä, eli esimerkiksi sillä, että mahdollisuus ei ole realistinen?

Kysymys 4

Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan A kohdan 1 kohdan f alakohdan kanssa ristiriidassa se, että kansallisen oikeuden mukaan on mahdollista antaa tässä direktiivin säännöksessä tarkoitettu arvonlisäverovapautus ajallisesti rajoitettuna, jos on epäselvää, missä määrin vapautus voi myöhemmin johtaa kilpailun vääristymiseen?

Kysymys 5

Onko kysymyksiin 1 ja 2 vastattaessa merkitystä sillä, että suurimpien vakuutusyhtiöiden osalta vahinkotarkastuspalveluista huolehtivat näiden vakuutusyhtiöiden palveluksessa olevat omat vahinkotarkastajat ja että nämä palvelut ovat näin ollen arvonlisäverottomia?

⁽¹⁾ EYVL L 145, s. 1.

Hof van Beroep te Gentin 3.1.2001 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asioissa S. Monnier vastaan Govan Sports N. V., E. Van Ankeren vastaan Govan Sports N. V., Govan Sports N. V. vastaan P. Jacobs ja Govan Sports N. V. vastaan D. D'Hondt

(Asiat C-9/01–C-12/01)

(2001/C 61/17)

Hof van Beroep te Gent on pyytänyt 3.1.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 10.1.2001, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asioissa S. Monnier vastaan Govan Sports N. V., E. Van Ankeren vastaan Govan Sports N. V., Govan Sports N. V. vastaan P. Jacobs ja Govan Sports N. V. vastaan D. D'Hondt seuraavaan kysymykseen:

Ovatko palvelujen tarjoamisen vapautta koskevat perustamissopimuksen määräykset esteenä sellaiselle lainsäädännölle, jossa kielletään maksua vastaan toimivien (ammattimaisten tai ei-ammattimaisten) urheilijoiden välittäminen, ja/tai onko sitä, että monopoliasema tällaisten urheilijoiden välityksen osalta on annettu Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddelingille (Flanderin työnvälityslaitos), pidettävä määräävän markkina-aseman väärinkäyttönä? Onko siis 28.11.1975 tehdyn kuninkaan päätöksen säännökset yhteisön oikeuden eli erityisesti EY:n perustamissopimuksen 86 artiklan ja 90 artiklan 1 kohdan vastaisia, siltä osin kuin tässä kuninkaan päätöksessä annetaan yksinoikeus maksua vastaan toimivien ammattimaisten tai ei-ammattimaisten urheilijoiden välittämiseen julkiselle työnvälityselimelle ja tällä päätöksellä tehdään yksityisten työnvälityselinten toiminta käytännössä mahdottomaksi sitä kautta, että siinä kielletään tällainen työnvälitystoiminta ja säädetään tämän päätöksen vastaisesti tehtyjen sopimusten olevan mitätöitä, ja siltä osin kuin kyseinen työnvälitystoiminta voi ulottua myös toisten jäsenvaltioiden kansalaisiin ja toisten jäsenvaltioiden alueelle?

Euroopan yhteisöjen komission 16.1.2001 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-20/01)

(2001/C 61/18)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 16.1.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan edustajana on komission oikeudellisen yksikön virkamies Josef Christian Schieferer, prosessiosoite Luxemburgissa c/o komission oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner C 254, Kirchberg, Luxemburg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekemistekijöiden yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/50/ETY⁽¹⁾ 8 artiklan sekä 15 artiklan 2 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska Bockhornin kunnan jätevedenkäsittelysopimuksesta ei ole tiedotettu eikä hankintamenettelyn lopputuloksesta ilmoitettu Euroopan yhteisöjen virallisen lehden S-sarjassa, ja
- 2) velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Saksan hallitus myöntää, että Bockhornin kunnan jätevedenkäsittelysopimuksesta olisi direktiivin 92/50/ETY mukaisesti pitänyt tiedottaa Euroopan laajuisesti; konkreettinen sopimusrikkomus ei kuitenkaan poistu sillä, että osavaltion hallituksen alemmille viranomaisille antaman määräyksen kautta asianmukaisesti varmistetaan, että osavaltion sopijapaikkakunnat noudattavat tarkoin eurooppaoikeudellisia hankintasäännöksiä. Pikemminkin Bockhornin kunta rikkoo EY-oikeutta vastaan edelleen siinä, että se pitää kiinni jätevesisopimuksesta ja soveltaa sitä niin kuin ennenkin. Koska tällöin direktiivin vastainen tilanne jatkuu, on kiistatonta, ettei vastaaja ole perustellussa lausunnossa asetetussa määräajassa toteuttanut tarvittavia kansallisia toimia direktiivin noudattamiseksi.

⁽¹⁾ EYVL 1992, L 209, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 23.1.2001 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-26/01)

(2001/C 61/19)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.1.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamies on G. Bercheid, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut koristekasvien lisäysaineiston pitämisestä kaupan 20 päivänä heinäkuuta 1998 annetun neuvoston direktiivin 98/56/EY⁽¹⁾ ja erityisesti sen 19 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädetyssä määräajassa kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, ja
- velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

EY 10 artiklassa ja EY 249 artiklassa, jotka ovat pakottavia, jäsenvaltiot velvoitetaan toteuttamaan toimenpiteet, jotka ovat tarpeen niille osoitettujen direktiivien täytäntöönpanemiseksi niiden sisäisessä oikeusjärjestyksessä, direktiivissä asetetussa määräajassa. Tämä direktiivin 19 artiklassa asetettu määräaika päättyi 1.7.1999.

⁽¹⁾ EYVL L 226, 13.8.1998, s. 16.

Euroopan yhteisöjen komission 23.1.2001 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-27/01)

(2001/C 61/20)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.1.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamies on G. Bercheid, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistu-

- toteaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut koristekasvien lisäysaineiston pitämisestä kaupan 20 päivänä heinäkuuta 1998 annetun neuvoston direktiivin 98/56/EY⁽¹⁾ ja erityisesti sen 19 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädetyssä määräjassa kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, ja
- velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut ovat samat kuin asiassa C-26/01 esitetyt perustelut.

⁽¹⁾ EYVL L 226, 13.8.1998, s. 16.

Euroopan yhteisöjen komission 23.1.2001 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-28/01)

(2001/C 61/21)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 23.1.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan edustajana on komission oikeudellisen yksikön virkamies Josef Christian Schieferer, prosessiosoite Luxemburgissa c/o komission oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner C 254, Kirchberg, Luxemburg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Saksan liittotasavalta ei ole julkista palveluhankintaa koskevan sopimuksen tekomenettelyn yhteydessä noudattanut direktiivin 92/50/ETY⁽¹⁾ 8 artiklan ja 11 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisia velvoitteitaan, koska Braunschweigin kaupunki on tehnyt jätehuoltosopimuksen neuvottelumenettelyssä ilman edeltävää ilmoitusta, vaikka direktiivin 92/50/ETY 11 artiklan 3 kohdan edellytykset eivät mahdollista vapaata sopimuksentekoa ilman euroopanlaajuisia tiedottamisia, ja

- 2) velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Vaikka Euroopan yhteisön toiminta EY:n perustamissopimuksen (aiemman) 3 artiklan k alakohdan nojalla käsittää myös ympäristöpolitiikan, tämä on vain sikäli osa EY:n perustamissopimuksen (aiemmassa) 2 artiklassa mainittua yhteismarkkinoiden toteuttamisen tavoitetta, että mainitun tavoitteen toteuttamisen kautta on saavutettava ympäristön kannalta asianmukainen kasvu. Tästä seuraa, että ympäristöpoliittiset näkökohdat yhteisön politiikan toteuttamisessa on asianmukaisesti otettava huomioon, muttei kuitenkaan, että ympäristöpolitiikalle olisi annettava etusija muiden politiikkain toteuttamiseen nähden. Esillä olevan tapauksen kannalta tämä merkitsee sitä, että julkista palveluhankintasopimusta tehtäessä pitkät kuljetusreitit tai niiden välttäminen ei saa alusta asti johtaa siihen, ettei palvelusuorituksesta lainkaan tiedoteta ympäristöä koskeviin argumentteihin vedoten, jolloin estetään palvelujen kauppaa yhteisön sisällä. Tämän vuoksi Braunschweigin kaupunki ei saa ympäristöä koskeviin argumentteihin vedoten lainvastaisesti poiketa eurooppaoikeudellisesta velvoitteesta, joka koskee jätehuoltosopimuksesta tiedottamista euroopanlaajuisesti.

On merkitystä vailla, että Saksan puolelta on myönnetty rikuton julkisia hankintoja koskevia yhteisöoikeudellisia säännöksiä ja että asianomaisiin kohtiin julkisten hankintasopimusten tekoa koskevan EY-oikeuden noudattamiseksi on puututtu, kun Braunschweigin kaupunki kuitenkin edelleen rikkoo EY-oikeutta pitäessään kiinni sopimuksesta ja soveltaessaan sitä kuten ennenkin.

⁽¹⁾ EYVL 1992, L 209, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 24.1.2000 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-29/01)

(2001/C 61/22)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 24.1.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on Gregorio Valero Jordana, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

- toteaa, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen tai vähentämisen yhtenäistämiseksi 24 päivänä syyskuuta 1996 annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteita, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ilmoittanut niitä
- velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut ovat samat kuin asiassa C-26/01: direktiivin täytäntöönpanemiselle varattu määräaika päättyi 30.10.1999.

⁽¹⁾ EYVL L 257, 10.10.1996, s. 26.

Asian C-505/99⁽¹⁾ poistaminen rekisteristä

(2001/C 61/23)

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 6.9.2000 antamalla määräyksellä tuomioistuimen rekisteristä on poistettu asia C-505/99, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Belgian kuningaskunta.

⁽¹⁾ EYVL C 79, 18.3.2000.

Asian C-67/00⁽¹⁾ poistaminen rekisteristä

(2001/C 61/24)

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 13.9.2000 antamalla määräyksellä tuomioistuimen rekisteristä on poistettu asia C-67/00, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Irlanti.

⁽¹⁾ EYVL C 149, 27.5.2000.

Asian C-68/00⁽¹⁾ poistaminen rekisteristä

(2001/C 61/25)

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 13.9.2000 antamalla määräyksellä tuomioistuimen rekisteristä on poistettu asia C-68/00, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Irlanti.

⁽¹⁾ EYVL C 135, 13.5.2000.

Asian C-70/00⁽¹⁾ poistaminen rekisteristä

(2001/C 61/26)

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 13.9.2000 antamalla määräyksellä tuomioistuimen rekisteristä on poistettu asia C-70/00, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Irlanti.

⁽¹⁾ EYVL C 122, 29.4.2000.

ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN

Giorgio Lebedefin 16.11.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne**(Asia T-349/00)**

(2001/C 61/27)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Giorgio Lebedef, kotipaikka Senningerberg (Luxemburg), on nostanut 16.11.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Gilles Bouneou, Luxemburg.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa ammattiliittojen enemmistön ja komission hallinnon välillä 19.1.2000 sovitut ”Yhteistoiminnan tasoja, yhteistoimintaelintä ja -menettelyjä koskevat toimintasäännöt” tai
- toissijaisesti kumoaa näissä säännöissä määrätyn yhteistoimintaelimen kokoonpanon siltä osin kuin niissä jätetään ammattiliitto ”Action & Défense” yhteistoiminnan ulkopuolelle;
- kumoaa 17.2.2000 tehdyn komission päätöksen evätä kantajalta virkamatka ”Muihin tehtäviin määrättyjen, edustajien ja valtuutettujen arvioinnin ja ylennysesitysten ad hoc -ryhmän” kokoukseen ja muuhun henkilöstön edustamista tarkoittavaan toimintaan osallistumiseksi.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajana oleva komission virkamies vaatii kiistanalaisten toimintasääntöjen kumoamista sillä perusteella, että niissä jätetään yhteistoimintaelimen ulkopuolelle ammattiliitto ”Action & Défense”, jonka johtoon hän kuuluu. Lisäksi hän vaatii sen yksittäisen hänelle vastaisen päätöksen kumoamista, jolla häneltä evättiin ammattiyhdistystoimintaan liittyvä virkamatka sillä perusteella, että nämä virkamatkot on rajoitettava koskemaan vain yhteistoimintaelimessä edustettuina olevia ammattiliittoja.

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa seuraaviin seikkoihin:

- Komission ja ammattiliittojen välistä vuoden 1974 puitesopimusta on rikottu, koska ammattiliittojen edustavuutta ei ole objektiivisesti tutkittu ja koska edustavuuden vertailevassa arvioinnissa on ilmeinen virhe.
- Yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteita on loukattu.
- Luottamuksensuojan periaatetta on loukattu.
- Puolustautumisoikeuksia koskevaa periaatetta on loukattu.
- Mielivaltaisen menettelyn kiellon, perusteluvelvollisuuden ja huolenpitovelvoitteen periaatteita on loukattu.
- Harkintavaltaa on käytetty väärin.

Andrew M. Rosemarinen 20.11.2000 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa vastaan nostama kanne**(Asia T-352/00)**

(2001/C 61/28)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Andrew M. Rosemarine on nostanut 20.11.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (SMHV) vastaan. Kantajan edustajana on James Davis, Aire Centre, Lontoo.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- määrää SMHV:n korvaamaan
- työpaikan arvon määrän,
- vahingon, joka on aiheutunut sen nautinnon menettämisestä, jota työpaikka Alicantessa olisi merkinnyt,
- haitan, joka kantajalle on aiheutunut valituksen tekemisestä SMHV:lle ja kanteen nostamisesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa;

- sekä velvoittaa SMHV:n korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja toteaa, että sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (SMHV) julkaisi ilmoituksen juristi-lingvistin palvelukseen ottamisesta. Välttääkseen vaivan lähettämästä heti tätä työpaikkaa koskevaa täydellistä hakemuspaperinivaskaa, kantaja kirjoitti varmistaakseen, ettei hänen ikäänsä lueta hänelle haitaksi. Vastauksena kantajan kirjeeseen SMHV lähetti hänelle hakemuslomakkeet, painotti asiaankuuluvan ”päteyyden ja työkokemuksen” merkitystä eikä esittänyt mitään vastalauseita hänen ikänsä osalta. Kantaja hylättiin kuitenkin elokuussa 2000 sillä perusteella, että hän oli vuoden vanhempi kuin mitä SMHV:n mielestä oli toivottavaa.

Näin ollen kantaja vaatii korvausta sillä perusteella, että SMHV:n päätös on lainvastainen, koska SMHV:n työhönottomenettely on syrjivä (ikään perustuva syrjintä) ja koska kantajan saavutettuihin oikeuksiin on koskettu ja hänen perusteltua luottamustaan on loukattu.

Justina Martínez Alarcón Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne

(Asia T-357/00)

(2001/C 61/29)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Justina Martínez Alarcón, kotipaikka Brysseli, on nostanut Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuintmessä 27.11.2000 kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Carlos Mourato, Brysseli.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- ensisijaisesti kumoaa kilpailun KOM/TB/99 valintalautakunnan 28.1.2000 ja 24.2.2000 tekemät päätökset, joilla kantajan ei annettu osallistua kyseiseen kilpailuun, sekä nimittävän viranomaisen 28.8.2000 tekemän implisiittisen päätöksen, jolla kantajan vaatimukseen vastattiin kieltävästi;
- toissijaisesti velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle 3 160 000 Belgian frangia, jollei tätä määrää päätetä oikeudenkäynnin kuluessa muuttua, aineellisesta ja aineetomasta vahingosta korkoineen;
- velvoittaa vastaajan maksamaan oikeudenkäyntikulut tässä asiassa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka komission palkkaluokan C virkamies, riitauttaa komission päätöksen, jolla kantajan ei annettu osallistua apulaishallintoavustajia, hallintoavustajia ja vanhempia hallintoavustajia (B5/B4, B3/B2 ja B1) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi järjestetyn kilpailun KOM/TB/99 kokeisiin, koska hänellä ei ollut ura-alueella B vaadittua työkokemusta.

Kantaja väittää, että komissio on kieltäytynyt lainvastaisesti ottamasta huomioon hänen työkokemustaan, joka on saatu työskenneltäessä ura-alueella C, joka vastaa tasoltaan haettuja tehtäviä.

Mikäli hakijoilla täytyi kilpailuilmoituksen mukaan olla ura-alueen B tehtäviä vastaava työkokemus, kyseinen edellytys ja kilpailuilmoituksen perusteella tehty riidanalainen päätös ovat myös lainvastaista.

Antonio Cherentin Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne

(Asia T-361/00)

(2001/C 61/30)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Antonio Cherenti, kotipaikka Thuin (Belgia), on nostanut Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuintmessä 27.11.2000 kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Carlos Mourato, Brysseli.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- ensisijaisesti kumoaa kilpailun KOM/TB/99 valintalautakunnan 28.1.2000 tekemän päätöksen, jolla kantajan ei annettu osallistua kyseiseen kilpailuun, sekä nimittävän viranomaisen 7.9.2000 tekemän nimenomaisen päätöksen, jolla kantajan vaatimukseen vastattiin kieltävästi;
- toissijaisesti velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle 7 350 000 Belgian frangia, jollei tätä määrää päätetä oikeudenkäynnin kuluessa muuttua, aineellisesta ja aineetomasta vahingosta korkoineen;
- velvoittaa vastaajan maksamaan oikeudenkäyntikulut tässä asiassa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja perustelut vastaavat asiassa T-357/00, Martínez Alarcón v. komissio, esitettyjä.

**Luigia Dricotin Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan
27.11.2000 nostama kanne**

(Asia T-363/00)

(2001/C 61/31)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Luigia Dricot, kotipaikka Overijse (Belgia), on nostanut Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 27.11.2000 kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Carlos Mourato, Brysseli.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- ensisijaisesti kumoaa kilpailun KOM/TB/99 valintalautakunnan 28.1.2000 ja 24.2.2000 tekemät päätökset, joilla kantajan ei annettu osallistua kyseiseen kilpailuun, sekä nimittävän viranomaisen 28.8.2000 tekemän implisiittisen päätöksen, jolla kantajan vaatimukseen vastattiin kieltävästi;
- toissijaisesti velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle 500 000 Belgian frangia, jollei tätä määrää päätetä oikeudenkäynnin kuluissa muuttua, aineellisesta ja aineettomasta vahingosta korkoineen;
- velvoittaa vastaajan maksamaan oikeudenkäyntikulut tässä asiassa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja perustelut vastaavat asiassa T-357/00, Martínez Alarcón v. komissio, esitettyjä.

Sophie Van Weyenberghin Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan 27.11.2000 nostama kanne

(Asia T-364/00)

(2001/C 61/32)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Sophie Van Weyenbergh, kotipaikka Tervuren (Belgia), on nostanut Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 27.11.2000 kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Carlos Mourato, Brysseli.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- ensisijaisesti kumoaa kilpailun KOM/TB/99 valintalautakunnan 28.1.2000 tekemän päätöksen, jolla kantajan ei annettu osallistua kyseiseen kilpailuun, sekä nimittävän viranomaisen 9.10.2000 tekemän nimenomaisen päätöksen, jolla kantajan vaatimukseen vastattiin kieltävästi;
- toissijaisesti velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle 2 941 667 Belgian frangia, jollei tätä määrää päätetä oikeudenkäynnin kuluissa muuttua, aineellisesta ja aineettomasta vahingosta korkoineen;
- velvoittaa vastaajan maksamaan oikeudenkäyntikulut tässä asiassa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja perustelut vastaavat asiassa T-357/00, Martínez Alarcón v. komissio, esitettyjä.

Scott S.A.:n 30.11.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-366/00)

(2001/C 61/33)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Scott S.A., Ranskassa rekisteröity yhtiö, on nostanut 30.11.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat barristerit Jeremy Lever, QC, ja George Peretz, sekä solicitor Robin Griffith, Lontoo.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen, tai toissijaisesti sen 2 artiklan; ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä oleva kanne liittyy komission 12.7.2000 tekemään päätökseen K(2000)2183, joka on osoitettu Ranskan tasavallalle ja joka koskee kahta tukea, jotka Ranskan viranomaisten väitetään myöntäneen kantajalle. Kyseessä olevat kaksi tukea muodostuvat siitä, että

- paikalliset viranomaiset luovuttivat kantajalle edulliseen hintaan erään tontin, toisin sanoen 49 hehtaaria La Saussayen teollisuusalueella sijaitsevasta 68 hehtaarin suuruudesta tontista, ja tällä tontilla sijaitsevan tehtaan.
- kantajalle asetettiin edullisempi tariffi Orléansin kaupungin kantamien jätevesien käsittelymaksujen osalta (redvances d'assainissement).

Kantaja tukee vaatimuksiaan seuraavilla seikoilla:

- Riidanalaisen päätöksen 2 artikla rikkoo Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 93 artiklan (nykyinen 88 artikla) soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999⁽¹⁾ 15 artiklaa, jonka mukaan komission toimivaltuuksiin perii tuki takaisin sovelletaan kymmenen vuoden vanhentumisaikaa, siltä osin kuin siinä säädetään, että Ranskan tasavallan on perittävä takaisin kyseessä oleva tuki;
- Hallinnollisella menettelyllä rikottiin olennaisia menettelymääräyksiä ja loukattiin kantajan puolustautumisoikeuksia, ja takaisinperimistä koskeva määräys edellyttää Ranskan tasavaltaa rikkomaan Euroopan ihmisoikeussopimusta. Tässä yhteydessä Scott vetoaa erityisesti siihen, että niiden kysymysten osalta, jotka liittyvät Scottille kuuluvan väitetyn tuen "takaisinmaksua" koskevan velvollisuuden määrittämiseen, ei järjestetty milloinkaan oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä, puhumattakaan sellaisesta oikeudenmukaisesta oikeudenkäynnistä, johon kantaja olisi voinut osallistua ja jossa kantajan puolustautumisoikeuksia olisi noudatettu. Komissio katsoi sitä vastoin, että hallinnollista menettelyä oli pidettävä ensisijaisesti komission itsensä ja Ranskan tasavallan välisenä menettelynä.
- Riidanalainen päätös merkitsee sitä, että samanlaisia tilanteita kohdellaan eri tavalla sellaisten samanlaisten asioiden kuin Scottin asian suhteen.

- Riidanalainen päätös loukkaa perustellun luottamuksen periaatetta, koska komissio oli tietoinen jo usean vuoden ajan ennen vuotta 1997 sen Ranskan lain olemassaolosta ja sisällöstä, jonka nojalla kyseessä oleva tuki oli myönnetty.
- Komissio on tehnyt selvän laskuvirheen.

⁽¹⁾ EYVL L 83, 27.3.1999, s. 1.

General Motors Nederland B. V.:n ja Opel Nederland B.V.:n 30.11.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-368/00)

(2001/C 61/34)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

General Motors Nederland B.V. ja Opel Nederland B.V., kummankin kotipaikka Alankomaissa, ovat nostaneet 30.11.2000 kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Kantajia edustavat Dirk Vandermeersch, Robbert Snelgers ja Steven Allcock asianajotoimistosta Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton, Bryssel.

Kantajat vaativat, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa General Motors Nederland B. V.:lle ja Opel Nederland B. V.:lle osoitetun, 20.9.2000 tehdyn komission päätöksen C(2000)2007 (asia COMP/36.653 – Opel);
- toissijaisesti poistaa sakon tai alentaa sitä;
- velvoittaa komission korvaamaan kantajien oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteen kohteena olevalla päätöksellä kantajille on määrätty 43 000 000 euron suuruinen sakko sillä perusteella, että niiden on katsottu rikkoneen EY 81 artiklan 1 kohtaa. Komissio on päätenyt siihen, että Opel Nederland B. V. oli tehnyt Alankomaissa toimivien Opel-jälleenmyyjien kanssa sopimuksia, joiden tarkoituksena oli rajoittaa tai estää Opel-merkkisten autojen vientikauppaa, joka suuntautui muiden jäsenvaltioiden kuluttajille ja muissa jäsenvaltioissa toimiville Opel-jälleenmyyjille.

Kantajat väittävät, että komission on päätelmät ovat perustetun laajoja ja että sakon taso on kohtuuttoman korkea, ja esittävät pääasiallisesti seuraavat perustelut:

- Toisin kuin komissio on katsonut, Opel Nederlandilla ei ollut sellaista yleistä strategiaa jälleenmyyjäänsä kohtaan, jonka mukaan se olisi pyrkinyt estämään uusien autojen kaiken viennin tai rajoittamaan sitä, vaan se noudatti sellaista lainmukaista toimintaperiaatetta, jonka mukaan se pyrki ehkäisemään oman järjestelmänsä ulkopuolelle, villeille jälleenmyyjille suuntautuvaa myyntiä suojataksien valikoivan jakelujärjestelmänsä toimivuutta.
- Kantajat eivät kiistä sitä, että Opel Nederland päätti rajoittaa tiettyihin myyntitavoitteisiin perustuvaa tuotepalkkiota. Tätä yksipuolista päätöstä ei voida kuitenkaan pitää jälleenmyyjien kanssa tehtynä sopimuksena, jolla olisi EY 81 artiklan vastaisesti rajoitettu vientiä. Päätöstä ei koskaan noudatettu käytännössä, eikä siitä missään vaiheessa ilmoitettu jälleenmyyjille. Jälleenmyyjät saattoivat päätöksestä huolimatta vapaasti luvallisesti myydä vientiin ne määrät, jotka heille oli väitetty allokoitun.
- Komissio on ollut väärässä katsoessaan, että Opel Nederlandin bonuspolitiikka oli EY 81 artiklan vastaista. Mitään näyttöä ei ollut siitä, että jälleenmyyjät olisivat nimenomaisesti tai implisiittisesti suostuneet rajoittamaan vientiin suuntautuvaa myyntiään vastauksena bonuspolitiikkaan. Jälleenmyyjän normaali kate oli sitä paitsi niin suuri, että vientiin tapahtuva myynti oli kannattavaa. Bonuspolitiikkaa ei missään tapauksessa voida pitää vientiä rajoittavana, koska toimituksia ei missään vaiheessa rajoitettu.
- Sellaista sopimusta kaikkien Alankomaissa toimivien Opelien jakeluverkostoon kuuluvien jälleenmyyjien kanssa, että vienti olisi keskeytetty, ei ollut olemassa. Viennin rajoittamista koskevat sitoumukset, joihin komissio on vedonnut, koskivat vain erittäin pientä määrää jälleenmyyjä ja lyhyttä aikaa eivätkä mainittavasti rajoittaneet merkkien välistä tai merkin sisäistä (intra-brand) kilpailua.

Kantajat pitävät sakon tasoa kohtuuttoman korkeana ja katsovat, ettei se kuvasta oikealla tavalla sitä, että tapahtuneeksi väitetty kilpailusääntöjen rikkominen kesti lyhyen aikaa ja että sen kohteeksi joutui vähäinen määrä jälleenmyyjä; sitä, että Opel Nederland ei toiminut tahallisesti; sitä, että oli olemassa selvä näyttö siitä, että eräät jälleenmyyjät rikkoivat laajamittaisesti Opelien valikoivaa jakelujärjestelmää; sitä, että vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan oli vähäistä, ja lopuksi sitä, että Opel Nederland oli omasta aloitteestaan välittömästi ryhtynyt tehokkaisiin toimenpiteisiin tilanteen korjaamiseksi.

Département du Loiret'n 4.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-369/00)

(2001/C 61/35)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Département du Loiret, Orléans (Ranska), on nostanut 4.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Alexandre Cernelutti, Pariisi.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa komission 12.7.2000 tekemän päätöksen siltä osin kuin siinä todetaan laittomaksi sekä määrätään maksamaan takaisin 48,7 miljoonan Ranskan frangin suuruinen (nykyinen arvo 100 miljoonaa) maan edullisen myyntihinnan muodossa myönnetty valtiontuki;
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä olevalla kanteella pyritään kumoamaan sama komission päätös, joka on asian T-366/00, Scott Paper S.A. v. komissio⁽¹⁾, kohteena. Kantaja on yksi niistä kahdesta elimestä, joka on myöntänyt kyseisen avun.

Vaativustensa tueksi edellä mainittu Département katsoo aluksi, että komissio on soveltanut yksityisen sijoittajan periaatteen käsitystä suppeasti, koska se on kieltäytynyt ottamasta huomioon Départementin luonnetta, investointinäkymiä sekä niitä taloudellisia perusteluita, joiden nojalla se päätti rakennetun teollisuusmaan myyntitoimesta. Département toteaa tältä osin, että etsittäessä ehdokasta alueelle sijoitettavaksi, yhtenä arvioinnin taloudellisena parametrina on välttämättä sijoitettavan toiminnan perusteella kertyvät yritystoiminnan- ja kiinteistöverojen kaltaiset erityiset verotulot.

Kantaja moittii komissiota myös siitä, että se on sisällyttänyt kustannusten määrään sellaisia kuluja, jotka eivät ole tulleet Scott Paper SA:n eduksi. Kyse on konkreettisesti 2 372 000 Ranskan frangista, joka vastaa ennen luovutusta tehtyjä tutkimuksia.

Kantaja toteaa lopuksi, että komission noudattama laskentamenetelmä on virheellinen.

⁽¹⁾ Ei vielä julkaistu EYVL:ssä.

Carmine Salvatore Trallin 12.12.2000 Euroopan keskuspankkia vastaan nostama kanne**(Asia T-373/00)**

(2001/C 61/36)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Carmine Salvatore Tralli, kotipaikka Nidderau (Saksa), on nostanut 12.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan keskuspankkia vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Norbert Pflüger, Regina Steiner ja Silvia Mittländer, Frankfurt am Main (Saksa).

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- 1) kumoaa kantajan irtisanomisen virasta 31.12.2000,
- 2) kumoaa koeajan pidentämisen,
- 3) toteaa, että osapuolten välinen virkasuhde ei ole lakannut irtisanomisen seurauksena,
- 4) toteaa, että koeajan yksipuolinen pidentäminen on oikeudellisesti tehoton,
- 5) toteaa, että osapuolten välinen virkasuhde jatkuu edelleen 31.12.2000 jälkeen irtisanomattomana,
- 6) velvoittaa keskuspankin jatkamaan kantajan palvelusta virkasuhdetta koskevien sopimusehtojen mukaisesti vahvistamistarina (Security Guard) 31.12.2000 jälkeen, ja
- 7) velvoittaa keskuspankin maksamaan kantajalle 31.12.2000 lukien korvauksena 32 304 euroa vuodessa keskuspankin virkaehdoissa (Conditions of Employment) mainittuine lisineen ja muine hyvityksineen.

Kantaja vaatii useassa vaateessa toteamaan virkasuhteen ja siitä seuraavien oikeuksien jatkumisen ainakin sen määrääjän loppuun asti, joka koskee toistaiseksi voimassaolevan virkasuhteen päättämistä keskuspankissa.

Kantaja vaatii vielä lopuksi, että keskuspankki velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja on Euroopan keskuspankin virkamies. Hän vaatii virkasuhteensa päättämisen kumoamista ja virkasuhteen jatkumisen toteamista. Tässä yhteydessä hän asettaa kyseenalaiseksi sen, että keskuspankki pidensi alun perin sovittua kolmen kuukauden mittaista koeaikaa. Oikeuksiinsa virkamiehenä vedoten kantaja haluaa sovittuja sopimusehtoja jatkettavan. Kantaja pyrkii niin ikään saamaan keskuspankin velvoitetuksi maksamaan sopimuksen mukainen hyvitys 31.12.2000 jälkeiseltä ajalta, ja hän vetoaa tältä osin keskuspankin viivästykseen.

Verband der freien Rorwerke e.V:n, Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH:n ja Rudolf Flender GmbH & KG:n 11.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne**(Asia T-374/00)**

(2001/C 61/37)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Verband der freien Rorwerke e.V. (Saksa), Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH (Saksa) ja Rudolf Flender GmbH & KG (Saksa) ovat nostaneet Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan kanteen, joka on saapunut Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.12.20009. Kantajien edustajana on asianajaja Hans Hellmann, Köln.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa vastaajan 5.9.2000 fuusioiden valvontaa koskevassa asiassa nro COMP/M. 2045 ja 14.9.2000 asiassa COMP/EGKS 1336 Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke,
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ensimmäinen kantaja on ilmoituksensa mukaan yhdistys, joka edustaa useiden Saksassa kuumavalssatusta nauhasta ja pellistä valmistettuja teräsputkia tuottavien pk-yritysten etuja. Muut kantajat ovat ensimmäiseen kantajaan kuuluvia yrityksiä.

Komissio on kanteen kohteena olevissa päätöksissään katsonut, että Salzgitter AG:n ja Mannesmannröhren-Werke AG:n välinen fuusioitumishanke on asetuksen N:o 4064/89 mukaan yhteisömarkkinoille soveltuva, ja siten hyväksynyt hankkeen EHTY:n perustamissopimuksen 66 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Kantajat riitauttavat päätökset EY:n perustamissopimuksen 230 artiklan 4 kohtaan ja EHTY:n perustamissopimuksen 33 artiklan 2 kohtaan vedoten. Kantajat katsovat, että kyseiset päätökset koskevat niitä suoraan ja henkilökohtaisesti.

Kantajat arvostelevat komissiota siitä, että kanteen kohteena olevista päätöksistä puuttuvat tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin liittyvät tarkastelut sellaisten yksittäisten tuotemerkkien osalta, joita fuusio koskee välittömästi. Ne katsovat myös, että hanke muuttaa kyseisten markkinoiden kilpailuolosuhteita huomattavalla tavalla. Lisäksi komissio on lainvastaisesti jättänyt selvittämättä kaikkia fuusion oikeudellisia ja tosiasiallisia vaikutuksia, jotka johtuvat siitä, että fuusioituminen on saanut aikaan Salzgitter AG:n ja kolmansien yritysten välisiä kytköksiä. Nämä kytkökset ovat omiaan aiheuttamaan kilpailun vinoutumista kyseisillä markkinoilla.

Carmelo Morellon 19.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-376/00)

(2001/C 61/38)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Carmelo Morello, kotipaikka Bryssel, on nostanut 19.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat asianajajat Jacques Sambon ja Pierre-Paul Van Gehuchten, Bryssel.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa komission päätöksen, jolla toinen henkilö nimettiin toimeen KOM/113/99 IV/F/2 "autot ja muut kuljetusvälineet", joka vastaa A 5/A 4 palkkaluokan osastopäällikön virkaa
- kumoaa komission päätöksen olla valitsematta kantajaa tähän virkaan

- määrää maksettavaksi 120 000 euroa, jota määrää tullaan oikeudenkäynnin aikana vielä tarkistamaan, korvauksena siitä henkisestä kärsimyksestä, jota kantajalle aiheutui siitä, että vastaaja oli merkinnyt kantajan henkilökansioon lainvastaisia tai epätäydellisiä tietoja, ja siitä epävarmuudesta ja levottomuudesta, jota hän oli kokenut ammatillisen tulevaisuutensa suhteen
- määrää maksettavaksi 25 000 euroa, jota määrää tullaan oikeudenkäynnin aikana vielä tarkistamaan, korvauksena siitä aineellisesta vahingosta, joka kantajalle aiheutui siitä, että häntä ei nimitetty riidanalaiseen tehtävään ja siitä, ettei hänelle annettu ylenemismahdollisuuksia
- velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja riitauttaa nimittävän viranomaisen päätöksen olla nimittämättä kantajaa "autot ja muut kuljetusvälineet"-nimisen yksikön päälliköksi.

Vaatimustensa tueksi kantaja esittää seuraavat kanneperusteet:

- henkilöstösääntöjen 25 artiklan ja perusteluvollisuuden rikkominen
- henkilöstösääntöjen 45 artiklan ja ylennysmenettelyä koskevien sääntöjen rikkominen sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen
- asiassa on tehty ilmeinen arviointivirhe
- harkintavallan väärinkäyttö ja henkilöstösääntöjen 7 artiklan rikkominen

Monsanto Companyn 22.12.2000 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia T-382/00)

(2001/C 61/39)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Monsanto Company, joka on Delawaren (Yhdysvallat) oikeuden mukaan perustettu yhtiö, on nostanut 22.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa vastaan. Kantajan edustajina ovat Clive Stanbrook, QC, ja Wilko van Weert, asianajotoimisto Stanbrook & Hooper, Bryssel.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa neuvoston 28.9.2000 tekemän päätöksen, jolla on kieltäydytty vahvistamasta asetuksen N:o 2377/90 mukainen jäämien ensimmäismäärä naudan somatotropiinin rekombinantille
- velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja on bioteknologiayritys, joka kehittää tuotteita täyttääkseen maailmanlaajuisia ruoan tarvetta. Yhtiö on kehittänyt sometribove-nimisen eläinlääkevalmisteen. Tuote luokitellaan naudan somatotropiinin rekombinantiksi (BST) ja sen tarkoituksena on lisätä lehmien maidontuotantoa. Ennen kuin sometriboven kaltaiset eläinlääkevalmisteet voidaan päästää yhteisön markkinoille, niille on yhteisön menettelystä eläinlääkejäämien enimmäismäärien vahvistamiseksi eläinperäisissä elintarvikkeissa annetun neuvoston asetuksen N:o 2377/90⁽¹⁾ 7 artiklan mukaan vahvistettava jäämien enimmäismäärä.

Komissio päätti 14.1.1997 hylätä hakemuksen sometriboven (naudan somatotropiini) sisällyttämisestä neuvoston asetuksen N:o 2377/90 liitteeseen II huolimatta siitä, että eläinlääkekomitea oli tullut siihen tulokseen, ettei jäämien enimmäismäärien vahvistaminen BST:lle ollut tarpeen kansanterveyden suojelemiseksi, ja että se suositteli kyseisen tuotteen sisällyttämistä liitteessä II olevaan sellaisten aineiden luetteloon, joille ei ole vahvistettava jäämien enimmäismääriä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi kyseisen päätöksen.

Kyseisen tuomion takia komissio päätti palauttaa asian eläinlääkekomiteaan saadakseen uuden lausunnon BST:stä. Eläinlääkekomitea arvioi vuoden 1999 heinäkuussa BST:tä uudelleen ottaen huomioon uusimman tieteellisen tiedon ja vahvisti aiemman näkemyksensä siitä, että BST:n jäämät ovat turvallisia ja että BST olisi näin ollen sisällytettävä liitteeseen II. Komissio toimitti 13.7.2000 neuvostolle lopullisen ehdotuksensa BST:n sisällyttämisestä liitteeseen II. Neuvosto päätti 28.9.2000 olla hyväksymättä komission ehdotusta. Kantaja riitauttaa kyseisen päätöksen käsiteltävänä olevassa asiassa.

Kantaja väittää, että riidanalainen päätös olisi kumottava seuraavista syistä:

1. Asetuksen N:o 2377/90 3 artiklan rikkominen. Kantaja väittää tältä osin seuraavaa:
 - a) Neuvosto ei voinut hylätä komission ehdotusta, koska ei ollut mitään uutta tietoa tai olemassa olevaa tietoa koskevaa uutta arviota, jonka perusteella eläinlääkekomitean lausunto olisi voitu asettaa kyseenalaiseksi.

- b) Neuvosto jätti tarkoituksella ottamatta huomioon eläinlääkekomitean toteamukset.

2. Suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen, ottaen huomioon tapauksen erityisolosuhteet, eli

- a) Ei ole olemassa tieteellistä näyttöä ihmisten terveyteen kohdistuvasta vaarasta.
- b) Maitoa ja maitotuotteita tuodaan kolmansista maista, joissa lehmille annetaan BST:tä.
- c) Kansanterveyttä koskeva tavoite on jo enemmän kuin riittävästi täytetty ottamalla käyttöön BST:n markkinointia koskeva kielto.

3. Varovaisuusperiaatteen virheellinen ja suhteeton soveltaminen.

⁽¹⁾ EYVL L 224, s. 1.

Beamglow Ltd -nimisen yhtiön 22.12.2000 Euroopan yhteisöjen neuvostoa, Euroopan parlamenttia ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-383/00)

(2001/C 61/40)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Beamglow Ltd -niminen Englannin oikeuden mukaan perustettu yhtiö, on nostanut 18.9.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa, Euroopan parlamenttia ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on Denis Waelbroeck, Liedekerke Siméon Wessing Houthoff, Bryssel.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- velvoittaa Euroopan yhteisö, jonka nimissä Euroopan unionin neuvosto, Euroopan parlamentti ja Euroopan yhteisöjen komissio vastaavat asiassa, yhteisvastuullisina vastaamaan kantajalle Euroopan yhteisöjen lainvastaisesta toiminnasta aiheutuneen vahingon ja velvoittaa sen korvaamaan kantajalle 2 042 000 Englannin puntaa joulukuuhun 2000 ulottuvalta jaksolta ja tämän jälkeen 79 000 Englannin puntaa tuomion antamispäivästä, tai jonkin muun summan, joka vastaa oikeudenkäynnissä vahvistettavaa, kantajalle todellisuudessa aiheutunutta vahinkoa

- määrää vuotuisen 8 % koron tai muun asianmukaisen koron maksettavaksi korvaussummalle tuomion julistamispäivästä
- velvoittaa Euroopan yhteisön, jonka nimissä Euroopan unionin neuvosto, Euroopan parlamentti ja Euroopan yhteisöjen komissio vastaavat asiassa, korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajana esillä olevassa asiassa on kosmeettisten tuotteiden ja hajuvesien pakkausmateriaaleissa käytettävään korkealaatuiseen painotyöhön erikoistunut pienyritys. Alan markkinat ovat suurelta osin keskittyneet Yhdysvaltoihin niin logistiikan kuin markkinaosuuksienkin kannalta.

Kantaja väittää, että vastatoimet, joihin Yhdysvallat ovat ryhtyneet, ja jotka riita-asioita sovitteleva elin on hyväksynyt, Euroopan yhteisön banaanintuontia koskevan järjestelmän vuoksi. Järjestelmä on kantajan mukaan GATT- ja GATS-sopimusten vastainen. Yhdysvaltojen markkinat ovat näin kokonaan sulkeutuneet, minkä vuoksi näiden markkinoiden edellyttämät erittäin merkittävät pääomasijoitukset ovat tulleet täysin arvottomiksi. Kyseisiä vastatoimia on sovellettu kantajan tuotteisiin nyt yli 18 kuukauden ajan, eli niistä on kannettu tuotteiden arvon perusteella laskettava 100 % suuruinen tulli.

Kantaja väittää, että yhteisöjen banaanintuontia koskevan lainvastaisen järjestelmän ylläpitäminen on aiheuttanut sille huomattavia vahinkoja, jotka yhteisö on velvollinen EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla korvaamaan. Vaatimuksensa tueksi kantaja esittää, että vahinko on aiheutunut välittömästi siitä syystä, että yhteisö on lainvastaisesti laiminlyönyt kansainvälisten velvoitteidensa noudattamisen.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- toteaa, että Euroopan investointipankin on maksettava Seiller'ille 4 779 652 Luxemburgin frangin suuruinen summa eläkeoikeuksien perusteella,
- toteaa, että tähän summaan on lisättävä Euroopan investointipankin presidentin vahvistaman suuruinen pääomittettu vuotuinen korko 1.5.1993 lukien,
- velvoittaa Euroopan investointipankin korvaamaan kaikki tässä oikeusasteessa aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä olevan asian kantaja työskenteli Euroopan investointipankin palveluksessa ja irtisanoutui tehtävistään huhtikuussa 1993 pyytäen samalla, että tämä tapahtuisi ilman irtisanomisaikaa. Tämän jälkeen vastaaja ja kantaja allekirjoittivat sopimuksen, jonka mukaan Euroopan investointipankin tuli maksaa Seiller'ille tietty summa "täydellisesti ja lopullisesti, kertaluontoisesti ja sovitusti kaikista niistä sopimukseen perustuvista tai sopimuksen ulkopuolisista oikeuksista ja vaatimuksista joita Teillä on tai voisi olla pankkia tai muita yhteisön toimielimiä kohtaan tänä päivänä".

Kantaja väittää, että hänen suostumuksensa tähän sopimukseen ei ollut aitoa, koska hänellä ei sopimuksen allekirjoittamishetkellä ollut käytössään kaikkia tarvittavia tietoja. Hänen mukaansa hänelle maksetusta summasta on jätetty pois hänen eläkeoikeuksiaan vastaava summa.

Näin ollen kantaja riitauttaa sen täydellisen ja lopullisen summan, joka on allekirjoitettu huhtikuussa 1993.

Jean-Paul Seiller'n 27.12.2000 Euroopan investointipankkia vastaan nostama kanne

(Asia T-385/00)

(2001/C 61/41)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Jean-Paul Seiller, kotipaikka Luxemburg, on nostanut 27.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan investointipankkia vastaan. Kantajan edustajat ovat asianajajat Dominique Chouamier, Pariisi ja Lex Thielen, Luxemburg.

Margarida Gonçalvesin 28.12.2000 Euroopan parlamenttia vastaan nostama kanne

(Asia T-386/00)

(2001/C 61/42)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Margarida Gonçalves, kotipaikka Bryssel, on nostanut 28.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan parlamenttia vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Louis Tinti, Luxemburg.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa valintalautakunnan päätöksen hylätä kantajan hakemus sisäiseen kilpailuun B/172, joka avattiin tiedotteessa nro 31/99 julkaistulla ilmoituksella,
- kumoaa päätöksen, jolla perustettiin soveltuvien hakijoiden luettelu, ja kaikki näihin päätöksiin perustuvat päätökset,
- velvoittaa Euroopan parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä olevan asian kantaja riitauttaa sisäisen kilpailun B 7/172 valintalautakunnan päätöksen olla hyväksymättä häntä osallistumaan kokeisiin kyseisessä kilpailussa, jonka osallistumisen edellytykset kantaja katsoo täyttävänsä.

Kantaja esittää väitteidensä tueksi seuraavat perusteet:

- Henkilöstösääntöjen 25 artiklaa on rikottu.
- Henkilöstösääntöjen liitteen III 5 artiklaa on rikottu, koska on tehty ilmeinen arviointivirhe.
- Huolellisuusvelvoite on laiminlyöty ja hyvän hallinnon periaatetta ei ole noudatettu.

Comitato organizzatore del convegno internazionalen "Effetti degli inquinamenti atmosferici sul clima e sulla vegetazione" 28.12.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-387/00)

(2001/C 61/43)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Comitato organizzatore del convegno internazionale "Effetti degli inquinamenti atmosferici sul clima e sulla vegetazione" on nostanut 28.12.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Paolo Grassi ja Giuseppe Russo, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa riitautetun toimenpiteen;
- toissijaisesti kumoaa riitautetun toimen ja velvoittaa komission epäämään sovitun rahoituksen ainoastaan Linguistlink Ltd 67/91 -laskun mukaisen, 11 900 000 Italian liiran (ITL) suuruisen määrän osalta ja toteaa, että rahoitus voidaan suorittaa muiden, laillisina pidettyjen määrien osalta;
- velvoittaa työjärjestyksen 87 artiklan mukaisesti komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämä kanne on nostettu talousarvioita käsittelevän pääosasto XIX:n 10.10.2000 tekemästä toimesta nro BUDG/G2/CBI-D(2000)96003569, jolla vaaditaan kantajan kanssa 20.12.1991 tehdyn rahoitussopimuksen B4/91/3046/11396 osalta maksujen palauttamista ja tositteita. Rahoitussopimuksen tarkoituksena oli ilmansaasteiden vaikutuksia ilmastolle ja kasvillisuudelle käsittelevän kansainvälisen konferenssin järjestäminen.

Kantaja väittää seuraavaa:

- Konferenssi järjestettiin Taorminassa sovitulla tavalla 26.–29.9.1991.
- Kustannusarvio oli 718 462 500 ITL arvonnalisäveroineen.
- Heti konferenssin päättyttyä kaikki sitä koskevat asiakirjat tuhoutuivat konferenssin järjestäneen yhtiön toimitiloissa sattuneessa tulipalossa. Tällaisen ylivoimaisen esteen takia kantaja ei voinut toimittaa alkuperäisiä tositteita ja saattoi vain vaivoin hankkia niistä uudet kappaleet.
- Ensimmäisen maksuvaatimuksen jälkeen kantaja toimitti asiakirjat, jotka olivat sen käsityksen mukaan riittävä osoitus aiheutuneista kuluista, minkä jälkeen komissio ei yli kahteen vuoteen reagoinut; kantajalle syntyi näin perusteltu luottamus siihen, että komissio hyväksyy toimitetut asiakirjat eikä vaadi takaisin maksettuja määriä.
- Pääosasto kuitenkin toisti kantajan suureksi hämmästykseksi määrien palauttamista koskevan vaatimuksensa perustelematta vaatimusta ja ilmoittamatta, mihin toimiin se tämän takia ryhtyy.

Vaatimustensa tueksi kantaja väittää seuraavaa:

- Olennaisia muotomääräyksiä on rikottu, koska palautusvaatimusta ei ole mitenkään perusteltu ja koska sen perusteeksi ei esitetä mitään asiakirjaa. Vastaaja ei ole myöskään perustellut sitä, miksei se hyväksy kantajan lähettämiä asiakirjoja näytöksi aiheutuneista kuluista.
 - Olennaisia muotomääräyksiä on rikottu, koska ei ole otettu huomioon rahoitussopimuksessa edellytettyjen asiakirjojen lähettämisen estänyttä ylivoimaista estettä eli tulipaloa ja koska kontradiktorista periaatetta ei ole noudatettu.
 - Harkintavaltaa on käytetty väärin, koska tosittein todennettuja käännöskuluja ei ole hyväksytty.
-